

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupený Mgr. Michalem Halvou, advokátem se sídlem Soběšická 821/151, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2024, č. j. 32 Az 6/2023 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 1. 2023, č. j. OAM- 258/LE-BA01-VL16-2022, neudělil žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „*zákon o azylu*“). Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „*krajský soud*“) jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 29. 8. 2024, č. j. 32 Az 6/2023 - 31.

[2] Krajský soud nejprve shrnul skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Žalobce je muslim kurdské národnosti a do České republiky přicestoval nelegálně dne 14. 9. 2022, kdy jej dovezla česká policie z Německa, kde hodlal požádat o mezinárodní ochranu. Dne 21. 9. 2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Důvodem podání žádosti byl jeho etnický původ, přičemž žalobce tvrdil, že jako Kurd nemá v Turecku svobodu slova a chovají se k němu špatně, když chce někde pracovat. V žádosti žalobce dále uvedl, že není členem žádné politické strany ani není politicky aktivní a nemá politické problémy, pouze problém etnický. Při pohovoru k jeho žádosti žalobce zopakoval, že vlast opustil z důvod diskriminace pro jeho kurdský původ, přičemž narážel na problémy při shánění zaměstnání. S vycestováním ze země původu neměl žádné problémy a vycestoval na svůj pas. Dále žalobce uvedl, že dalším důvodem pro opuštění Turecka bylo, že je členem strany HDP (turecká Lidově demokratická strana – pozn. NSS). Občas navštěvoval budovu

této strany a při tom jej zastavovala police a ptala se, proč tam chodí. Také roznášel letáky ohledně shromáždění za práva Kurdů. V Turecku nebyl trestně stíhán ani neměl problémy se státními orgány, nicméně má obavy z postihu za své členství v HDP a kvůli nelegálnímu odchodu z vlasti.

[3] Dále se krajský soud s ohledem na námitky žalobce zabýval zejména důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. Uvedl, že pokud žalobce roznášel letáky a organizoval politická setkání, uplatňoval tím svá politická práva, přičemž není podstatné, zda přitom byl oficiálním členem strany HDP či nikoliv.

[4] Události, které žalobce při pohovoru ve správním řízení popsal, nicméně podle krajského soudu nedosáhly takové intenzity či systematičnosti, aby je bylo možné označit za pronásledování či závažné porušování lidských práv. Krajský soud proto konstatoval, že žalobce ve své vlasti nečelil žádnému závažnému porušení lidských práv ani srovnatelnému jednání, a tedy nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) zákona o azylu.

[5] Z tvrzení žalobce pak podle krajského soudu nebylo možné dovodit ani existenci pravděpodobnosti jeho budoucího pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce pouze tvrdil, že se obává postihu kvůli členství v HDP. Skutečnost, že by v Turecku docházelo k pronásledování z důvodu samotného členství v HDP, však podle krajského soudu nevyplývá z informací o zemi původu. U řadových členů HDP je pouze nízké riziko pronásledování a tato hrozba je vázána na další konkrétní okolnosti, které žalobce netvrdil.

[6] Pravděpodobnost pronásledování dle krajského soudu neplynula ani ze žalobcovy kurdské národnosti. V této souvislosti krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které kurdská národnost bez dalších specifických okolností není důvodem pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Pokud jde o žalobcovy problémy s nalezením zaměstnání, ty dle názoru krajského soudu nelze obecně považovat za závažné porušení lidských práv, které by mohlo představovat pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Žalobcova tvrzení v této souvislosti navíc zůstala pouze v obecné rovině, a nebylo tedy možné uzavřít, že důvodem jeho obtíží je právě jeho kurdská národnost.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] K otázce přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že má za to, že kasační stížnost přesahuje jeho vlastní zájmy, jelikož se týká pronásledování z důvodu uplatňování politických práv v souběhu se stěžovatelovou kurdskou etnicitou, což zažívá velký počet politicky aktivních Kurdů v Turecku.

[9] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud pochybil při hodnocení závažnosti pronásledování stěžovatele. Neustálé policejní kontroly, státem podporovaná šikana, diskriminace na trhu práce a v oblasti finančního odměňování, výhrůžky za běžnou politickou činnost dle názoru stěžovatele v souhrnu dosahují azylově relevantní intenzity pronásledování. Všechny tyto skutečnosti znamenají, že stěžovatel nemůže ve své vlasti svobodně žít a nebát se o svou osobu. Represivní a autoritářská státní moc programově

pokračování

páchá násilí jak na něm, tak na ostatních politicky aktivních Kurdech. Právní prostředky na ochranu proti takovému zacházení pak v Turecku existují pouze „na papíře“. Podle stěžovatele měl krajský soud zohlednit také časové hledisko, přičemž prožití celého života v autoritářském režimu pod opresí dle jeho názoru dosahuje míry pronásledování, které by odůvodňovalo udělení mezinárodní ochrany.

[10] V kasační stížnosti stěžovatel uvádí také nové skutečnosti, jelikož byl teprve po obdržení napadeného rozsudku upozorněn na to, že by je měl uvést. Tvrdí, že v lednu 2023 si pod svým jménem vytvořil účet na sociální síti Twitter, kde sdílel mimo jiné také příspěvky kritizující současnou tureckou vládu a příspěvky podporující demokratické směřování Turecka a svobodu Kurdů. V době, kdy žil v Turecku, takové kritické příspěvky pod svým pravým jménem nesdílel. Na konci července 2024 pak do domu, kde bydlí rodina stěžovatele měla přijít turecká policie. Dva policisté stěžovatele hledali a chtěli jej odvézt pryč, přičemž stěžovatel uvádí, že jej pravděpodobně chtěli odvézt do mučírny a dodává, že takové praktiky jsou v Turecku běžné. Policisté měli dům prohlédnout a přibližně po 20 minutách odejít. Údajně přitom vyhrožovali stěžovatelově tetě, matce a také stěžovateli, přičemž tvrdili, že bude potrestán za narušování státního zřízení a za podporu terorismu. O incidentu se stěžovatel dle svých tvrzení dozvěděl dne 24. 7. 2024 telefonicky od svého bratra a tety. Tyto nové skutečnosti podle stěžovatele dosvědčují, že by v případě návratu do Turecka byl pronásledován za uplatnění svých politických práv.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že v kasační stížnosti nelze uplatňovat nové skutečnosti. Dále odkazuje na své rozhodnutí, vyjádření k žalobě a rozsudek krajského soudu a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, eventuálně aby ji jako nedůvodnou zamítl.

[12] Dříve, než může Nejvyšší správní soud věcně posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musí posoudit otázku její **přijatelnosti**. Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) totiž platí, že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[13] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech (zde ve věci mezinárodní ochrany) je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 zakládala zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že podle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlížel k novým skutečnostem, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Zdejší soud si je sice

vědom toho, že pravidlo stanovené v § 109 odst. 5 s. ř. s. je možné prolomit pokud: „(1) stěžovatel v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu, (2) tyto skutečnosti nebyly bez vlastního zavinění stěžovatele předmětem zkoumání správního orgánu, (3) zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany, a (4) soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení“ (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021 - 31, č. 4335/2022 Sb. NSS; a ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 - 65, srov. také usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2025, č. j. 7 Azs 275/2024 - 55), v projednávané věci však tyto podmínky nebyly splněny. Konkrétně nebyla splněna čtvrtá uvedená podmínka, neboť Nejvyšší správní soud nemá důvod se domnívat, že by stěžovatelem nově uváděné skutečnosti nebyly dostatečně posouzeny v novém správním řízení. Podle § 11a zákona o azylu totiž může stěžovatel podat opakovanou žádost o mezinárodní ochranu a v řízení o ní je pak žalovaný mimo jiné povinen posoudit, zda se objevily nové skutečnosti, které by mohly být důvodem pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.

[15] Přesah vlastních zájmu stěžovatel spatřuje v tom, že v obdobné situaci jako on se nachází velký počet politicky aktivních Kurdů v Turecku. Tato skutečnost však bez dalšího nemůže být důvodem přijatelnosti stěžovatelovy kasační stížnosti.

[16] Nejvyšší správní soud se již situací Kurdů v Turecku opakovaně zabýval. Z judikatury tohoto soudu přitom vyplývá, že „Kurdové v Turecku skutečně čelí významným nesnázím, ty však nedosahují bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 nebo hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu“ (viz usnesení ze dne 2. 3. 2023, č. j. 1 Azs 256/2022 - 29; srov. také rozsudek ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 - 154; nebo usnesení ze dne 18. 1. 2023, č. j. 10 Azs 246/2022 - 37). Pokud jde o stěžovatelovo spojení se stranou HDP, k této otázce se zdejší soud již také vyjadřoval, přičemž uvedl, že „turecký režim, pokud vystupuje represivně proti osobám spojeným s HDP, pak tak činí vůči jejím vlivným či veřejně známým členům, a nic nenasvědčuje tomu, že by měl být řadový sympatizant této politické strany pronásledován“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2024, č. j. 5 Azs 29/2024 - 31; nebo ze dne 11. 10. 2024, č. j. 10 Azs 170/2024 - 29).

[17] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud v projednávané věci nenalezl žádnou právní otázku, ať již z oblasti práva hmotného či procesního, k níž by se měl vyjádřit za účelem sjednocování judikatury. V posouzení věci krajským soudem pak zdejší soud neshledal ani žádné zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, neboť krajský soud postupoval v souladu s výše citovanou judikaturou.

[18] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. **odmítl pro nepřijatelnost.**

[19] Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z principu úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel (na základě zjednodušeného posouzení věci) v řízení

pokračování

úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud nepřiznal náhradu nákladů tohoto řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. února 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu